

Sygn. akt VI Gz 47/16

POSTANOWIENIE

Dnia 29 kwietnia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Toruniu Wydział VI Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący SSO Małgorzata Bartczak – Sobierajska

po rozpoznaniu w dniu 29 kwietnia 2016 r. w Toruniu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) sp. z o.o. w C.

przeciwko (...) sp. z o.o. w T.

o zapłatę

na skutek zażalenia pozwanego na postanowienie Sądu Rejonowego w Toruniu z dnia 16 lutego 2016r., sygn. akt V GC 1082/14

postanawia

oddalić zażalenie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Rejonowy oddalił wniosek pozwanego o zwolnienie od kosztów sądowych wskazując, że wnioskodawca, wbrew dyspozycji art. 103 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tekst jedn. Dz. U. z 2010 r. Nr 90, poz. 594 ze zm.), nie wykazał, że nie ma dostatecznych środków na koszty sądowe – k.303.

Pozwany w zażaleniu na to postanowienie zarzucił naruszenie art. 102 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych polegające na jego niewłaściwym zastosowaniu oraz art. 103 tej ustawy poprzez jego niezastosowanie.

Skarżący wniósł o uchylenie postanowienia w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania oraz zasądzenie od powoda kosztów postępowania (k. 306).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie jest bezzasadne, a podniesione w nim zarzuty całkowicie chybione.

Sąd Odwoławczy aprobuje bez zastrzeżeń zaskarżone postanowienie, co czyni zbędnym powtarzanie wskazanych przez Sąd a quo argumentów.

Do rozstrzygnięcia wniosku osoby prawnej o zwolnienie od kosztów sądowych potrzebne są wiarygodne informacje o kondycji finansowej i możliwościach płatniczych. Korzyść ze zwolnienia od kosztów ma odnieść strona i ona powinna w sposób sprawny i wszechstronny przedstawić argumenty na rzecz uwzględnienia jej wniosku. Pozwany nie przedstawił na tę okoliczność wystarczających dowodów, zarówno przy okazji złożenia wniosku, jak i przedmiotowego zażalenia. Samo twierdzenie strony nawet nie uprawdopodobnia okoliczności, na których opiera się wniosek pozwanego.

Nie ma racji pozwany twierdząc w zażaleniu, że nie jest w stanie ponieść kosztów sądowych. Pozwany jest przedsiębiorcą i powinien rozdysonować posiadane środki pieniężne mając też na uwadze koszty procesów toczących się z jego udziałem i nie traktować preferencyjnie innych należności.

Reasumując, przedsiębiorcy powinni być przygotowani do ponoszenia takich kosztów jak prowadzenie procesów sądowych, jest to praktycznie nieodłącznym elementem działalności gospodarczej i stanowi element właściwego zarządzania.

Należy także dodać, iż wniosek o zwolnienie od kosztów sądowych jest pismem procesowym, powinien więc zawierać przedstawienie opisu kondycji finansowej pozwanego wraz z dowodami na poparcie przytoczonych okoliczności (art. 126 § 1 pkt 3 k.p.c.). Dla spełnienia powyższego warunku nie jest wystarczające określenie sytuacji finansowej jako trudnej. Zawarte w art. 103 u.k.s.c. sformułowanie - jeżeli wykazała, że nie ma dostatecznych środków na ich uiszczenie - należy rozumieć jako obowiązek wykazania trwałej niemożności uzyskania środków na uiszczenie kosztów sądowych, przy odniesieniu do konkretnej opłaty sądowej, czy wydatków obciążających stronę ubiegającą się o zwolnienie od kosztów (vide: postanowienie SA w Rzeszowie z dnia 4 lutego 2013 r. LEX nr 1259744).

W rezultacie Sąd Rejonowy właściwie ocenił wniosek pozwanego i wbrew zarzutom skarżącego prawidłowo zastosował art. 103 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych. Natomiast omyłkowo wskazany art. 102 jako podstawa rozstrzygnięcia pozostaje bez wpływu na prawidłowość orzeczenia.

Z tych względów należało na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. oddalić zażalenie jako bezzasadne.

(...)

(...)

(...)

(...)

-(...)

(...)

(...)